

1. My čekali jaro, a zatím přišel mráz,
tak strašlivou zimu nepoznal nikdo z nás,
zvěř z okolních lesů nám stála u dveří,
mnozí, co se smáli, náhle uvěří.
Z chýší dřevo mizí a mouka ubývá,
nouze, nám tak cizí, se rychle ozývá,
ve stájích je ticho, seno dochází,
pod malými okny bílá smrt obchází, a stále blíží.
 2. A potom to přišlo, co muselo se stát,
od údolí k horám začalo všechno tát,
tenkrát přišel soused, a jak mluví, téměř lká:
"Moje žena myslí, že se jara nedočká."
Půjčil jsem mu koně, a když saně zapřahal,
ještě, než se rozjel, jsem ho rychle varoval:
"Nevracej se brodem, ledy už praskají,
nejpozději zítra se na pouť vydají tam v údolí."
 3. Už padalo šero, když se navracel,
delší cestou přes most však čas už neztrácel,
kůň se marně vzpínal, dál nechtěl jet,
a, jak jsem mu říkal, pod nimi prasknul led.
Zvíře strachem hnané ty saně strhlo zpět
a nad ním se tam v brodu navždy zavřel led,
hledali ho dlouho, a když zmizel zbytej sníh,
pod mostem ležel na schodech kamenných, kudy měl jít.
- *: Někdy ten, kdo spěchá, se domů nevrací ...